

ವೀಕೆಂಡಿಗೊಂದು ಲೇಖನ ಸಂಚಿಕೆ 24

ನಡಿಗೆಗಳು ಹೆಜ್ಜೆಗುರುತುಗಳಾದಾಗ

ಅದೊಂದು ವೀಕೆಂಡ್ , ಹಳೇ ಗೆಳೆಯರ ಸಂಗಮದ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆಂದು ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಪಾಂಡಿಚೇರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಯೋಜನೆಯಾಯಿತು. ಭೋರ್ಗರೆದು ಹಬ್ಬರಿಸುವ ಸಾಗರದ ಅಲೆಗಳು, ಸಂಶೋಧಕರಿಗೆ ಮುದನೀಡುವ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ, ಮನಶಾಂತಿಗೆ ಆರಬಿಂದೋ ಆಶ್ರಮ, ಭಕ್ತಿಗೆ ದೇವಾಲಯ ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವಾರು ಸ್ಥಳಗಳು. ಅಂದು ಹೋದದ್ದೇನು ಮೊದಲನೇ ಬಾರಿ ಅಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕು ಬಾರಿ ಹೋದರು ಹೋದ ಸ್ಥಳಗಳು ಒಂದೇ ಇದ್ದರೂ, ಆದ ಅನುಭವಗಳು ವಿಭಿನ್ನ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟ. ಈ ಸಲ ಕಂಡ ಒಂದು ದೃಶ್ಯವೇ ಈ ಲೇಖನಕ್ಕೆ ಸ್ಪೂರ್ತಿ.

ದೇವಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಅಂಗಡಿಗಳು. ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಯಾವುದೆ ಸೂರಿಲ್ಲದೆ 40° ಸುಡುಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು ಅಜ್ಜಿಯೊಂದು. ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆಂದು ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ನಿಂತಿದ್ದೆವು. ಅಜ್ಜಿ ಹೋಗುವವರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಹೂವು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬೇಡುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾರು ಅವರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಅಂಧರಾಗಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಜ್ಜಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಪಕ್ಕದಂಗಡಿಯವರ ಜೊತೆ ತನ್ನ ಕಷ್ಟಗಳ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ತಮಿಳು ಕಲಿತಿದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹೆಜ್ಜೆನದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಸರಿ ಸುಮಾರು 80 ವಯಸ್ಸಿನ ಆಸುಪಾಸು, ಚನ್ನಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು , ಹಣಗಳಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರು ತನ್ನನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಆ ತಾಯಿಯನ್ನು ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಹೂವಿಂದ ಬರುವ ಹಣವೇ ಜೀವನದ ಸಂಬಳಕುಡಿಯುವ ಆಂಬಲಿಗೆ ಅದೇ ಮೂಲ. ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ , ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಹೂವು ತಗೊಳಿ ಆ ಹೂವಿನ ಹಣ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಸ್ವಾಭಿಮಾನದಿಂದ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ದುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಅದೇ ರೀತಿ 100 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಹೂವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನ ಕಡೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು . ನಾವು ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಬರುವರೆಗೂ ಕಾದು ಉಳಿದ 90 ರೂಪಾಯಿ ನೀಡಿ ಹೋದರು..

ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ದುಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರೂ, ಬಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡುವುದು / ಮಾಡಿಸುವುದು, ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನಾ ಅಯೋಗ್ಯ ಕೆಲಸಗಳ ಮಾಡಿಸಿ ಮೋಸದ ಹಣ ಮಾಡುವುದು, ಮಗನಿಗೆ ಆ ರೋಗ, ಮಗಳಿಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅಂತ ಏನೇನೋ pamphlets ಇಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಡಾಡ್ಕೊಂಡು ಪ್ಯಾಸೆಂಜರ್ ಟ್ರೈನ್ ಲಿ, ಕಾಲೇಜ್ ಗು ಬರೋದನ್ನು ಇಂದು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅಂಥದರ ನಡುವೆ ಅಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಂತೆ ಕಂಡ ಆ ಕ್ಷಣ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ಮರೆಯಲಾಗದ ಹೆಜ್ಜೆಗುರುತು. ಅಜ್ಜಿ ನಿನ್ನ ಆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮದೊಂದು ಸಲಾಂ.....

